

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň Mgr. Jany Jurečkové a Mgr. Andrey Veselé ve věci

žalobci

a) **Horizon Consulting II s.r.o.**, IČ 01913981,
se sídlem Hlinky 155/86, 603 00 Brno,

b) **B. Š.**, narozen X,
bytem X

c) **Ing. J. K.**, narozen Y,
bytem X

všichni zastoupeni advokátem Mgr. Hynkem Mádlem,
se sídlem nám. Svobody 9, 602 00 Brno

proti
žalovanému

Ministerstvo kultury
se sídlem Maltézské náměstí 471/1, 118 11 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 11. 2025, č. j. MK 68388/2022 OLP

takto:

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

- I. Rozhodnutí ministra kultury ze dne 25. 11. 2022, č. j. MK 68388/2022 OLP a rozhodnutí Ministerstva kultury ze dne 11. 4. 2022, č. j. MK 66815/2021 OPP se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobcům náhradu nákladů řízení ve výši 48 494,40 Kč a to do jednoho měsíce od právní moci rozsudku k rukám jejich zástupce Mgr. Hynka Mádl, advokáta.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Dne 25. 11. 2025 vydal ministr kultury rozhodnutí o rozkladu č. j. MK 68388/2022 OLP (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž částečně změnil ze strany žalobců rozkladem napadené rozhodnutí ministerstva kultury ze dne 11. 4. 2022 č. j. MK 66815/2021 OPP (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“).
2. Prvostupňovým rozhodnutím byl za kulturní památku prohlášen pozemek p. č. 682, k. ú. Staré Brno, na němž se nacházela neorenesanční stavba č. p. 110, s navazující vysokou uliční zdí s přiléhajícím venkovním přístupovým schodištěm do patra a dále dlážděný prostor zadního dvora s navazujícím kamenným schodištěm do parkově upravené zahrady, též samotná zahrada, včetně dvou historizujících skleníků.
3. Žalobci v podaném rozkladu především namítali, že samotná neorenesanční stavba, jako dominantní část památkově chráněného souboru již neexistuje, a není tedy důvod, proč předmětný pozemek chránit.
4. Ministr na tuto námitku v rozkladu reagoval tak, že již neexistující části souboru za kulturní památku neprohlásil, u zbytku (tedy zahradního pozemku) na rozhodnutí ministerstva setrval.
5. Žalobci s tímto rozhodnutím ministra nesouhlasili a dne 30. 1. 2023 proti němu podali správní žalobu.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

6. Žalobci v žalobě především namítají, že veškeré dosavadní řízení (včetně stanovisek orgánů vyjadřujících se pro nebo proti prohlášení souboru za kulturní památku) bylo vedeno ohledně celého souboru, jež měl být památkově chráněn. Po vydání prvostupňového rozhodnutí však došlo k zániku dominantní části souboru. Na tuto skutečnost pak reagoval navzdory uvedené skutečnosti žalovaný pouze tím, že v rámci rozhodnutí o rozkladu „negoval“ rozhodnutí o prohlášení předmětného domu za kulturní památku, prohlášení zbytku souboru však potvrdil, a to bez jakékoliv reflexe na úvahy žalobců o nových souvislostech, které musejí být po zásadní změně rozsahu souboru projednány, včetně nutnosti doplnění dokazování a argumentace související se samostatným prohlášením dříve „doplňkové“ části souboru za kulturní památku.

7. Žalobci apriori nerozporují možnost, že i zbylé části souboru mohou mít historickou hodnotu, jež je hodna ochrany. Dle nich je nepochybné, že okruh nutně řešených otázek souvisejících s ne/prohlášením věci za kulturní památku je nesrovnatelně širší než jen samotný popis určité památkové hodnoty. Žalobci tedy v první řadě a zejména namítají, že byli zkráceni na svých právech tím, že předmět řízení byl po zcela zásadní změně jeho rozsahu a vymezení „vyčerpán“ druhostupňovým rozhodnutím, kde však v řízení předcházejícím vydání tohoto druhostupňového rozhodnutí nemohly být a nebyly projednány zásadní otázky a důkazy týkající se nově vymezeného předmětu řízení a jeho způsobilosti stát se samostatně předmětem památkové ochrany.
8. Další žalobní námitkou je, že podklady, na základě kterých byla vydána obě rozhodnutí v předmětné věci, nebyly již v době vydání rozhodnutí aktuální, a je jisté, že žalovaný rozhodoval v rozporu se základní zásadou správního řízení na základě neaktuálního, a tedy nesprávného skutkového stavu. Dle svého vyjádření žalobci opakovaně několikrát urgovali vydání prvostupňového rozhodnutí, k tomu však došlo až 10 měsíců poté, co se žalobci vyjádřili k podkladům rozhodnutí. V napadeném rozhodnutí přitom ministr kultury námitku evidentní neaktuálnosti podkladů pro rozhodnutí zcela pomíjí, nevypovídá. Z toho důvodu je rozhodnutí nepřezkoumatelné.
9. Další nezákonností s tímto související je dle žalobců postup žalovaného, který v prvostupňovém rozhodnutí konstatoval, že v lednu roku 2022 měla proběhnout prohlídka na místě samém, která měla potvrdit aktuálnost podkladů pro vydání rozhodnutí. Nejenže o konání takové prohlídky nebyli žalobci vyrozuměni, ale neměli zejména možnost se k jejím závěrům nijak vyjádřit, a to přesto, že tato zjevně (dle obsahu prvostupňového rozhodnutí) sloužila jako podklad pro rozhodnutí. Ministr rovněž tuto námitku v rozkladovém rozhodnutí zcela pominul.
10. V neposlední řadě žalobci namítají procesní pochybení žalovaného, který již dle obsahu rozhodnutí zjevně vymezil nesprávně okruh účastníků řízení, čímž zkrátil nejméně právo žalobce b), který byl pominutým účastníkem řízení v době, když již byl právním nástupcem původního účastníka, Ing. M.
11. Z výše uvedených důvodů žalobci navrhuje aby soud rozhodl tak, že zruší rozhodnutí ministra kultury ze dne 25. 11. 2022, č. j. MK 68388/2022, co do jeho výroku I., kterým byly za kulturní památku prohlášeny pozemky p. č. 683 a 683 s historizující stavbou cihlového skleníku, vše v k. ú. Staré Brno.
12. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že dle jeho názoru jsou obě rozhodnutí procesně i věcně správná a nejsou tedy dány žádné relevantní důvody pro jejich zrušení soudem.
13. Žalovaný má za to, že ministr kultury v žalobou napadeném rozhodnutí důvodně shledal, že Ministerstvo kultury shromáždilo všechny potřebné podklady a na základě jejich řádného vyhodnocení dospělo k závěru, který v napadeném rozhodnutí dostatečně odůvodnilo, tedy že předmětné dochované části souboru splňují podmínky pro prohlášení za kulturní památku tak, jak jsou stanoveny v § 2 odst. 1 písm. a) zákona č. 20/1987 Sb. (dále jen „zákon o památkové péči“).
14. Žalovaný v této souvislosti připomíná, že ministr kultury v žalobou napadeném rozhodnutí dospěl k závěru, že z přesně definovaného rozsahu a fotodokumentace iniciačního návrhu NPÚ, dále z Ministerstvem kultury svolaného společného ohledání souboru na místě dne 12. 4. 2021 a z dostatečně podrobného odůvodnění rozklady

napadeného rozhodnutí je zjevné, že vlastní okrasný park a zahrada je spolu s architektonicky působivým zděným historickým skleníkem v dostatečné míře nositelem samostatných svěbytných památkových hodnot souboru ve smyslu § 2 odst. 1 písm. a) zákona o památkové péči, které existují i nezávisle na nyní již zaniklé stavbě vily č.p. 110, což dovozuje i z textu napadeného rozhodnutí, které obsáhle cituje.

15. Žalovaný rovněž odkazuje na velmi podrobný text a důkazní obrazové fotopřílohy prvoinstančního rozhodnutí, v němž je popsán celý průběh mimořádně komplikovaného řízení, včetně důkazů mající dle žalovaného prokazovat systematickou kooperaci účastníka řízení s příslušným stavebním úřadem, která nejprve směřovala k postupnému opakování poškození a znehodnocování do té doby stavebně intaktního hodnotného souboru, aby následně vyústila v úplnou demolici neorenesanční vily. Popsány jsou Ministerstvem kultury i konkrétní obstrukční aktivity ze strany účastníků řízení, stavebního úřadu – Úřadu městské části Brno-střed a instančně nadřízeného stavebního úřadu, opakovaně po dobu správního řízení odmítajících součinnost s Ministerstvem kultury.
16. Žalovaný též uvádí, že z jeho pohledu je ve věci podstatné, že vše výše uvedené nezávisle na Ministerstvu kultury potvrdil také veřejný ochránce práv, a to ve své předběžné zprávě o šetření demolice neorenesančního domu Hlinky 110/40 v Brně. V této souvislosti odkázal na klíčový text z dosavadního šetření veřejného ochránce práv č.j. KVOP-2949/2023 ze dne 24. 1. 2023, který je pro důkazní účely v rámci soudního řízení k dispozici v rámci předkládaného správního spisu sp. Zn. MK-S 13824/2020 OPP, a též na následnou odpověď ministra kultury veřejnému ochránci práv č.j. MK 11818/2023 OPP ze dne 23. 2. 2023.
17. Žalovaný dále podotýká, že Ministerstvu kultury žalobci (účastníci řízení) po celou dobu správního řízení neposkytli žádné vyjádření nebo posudek statika o údajném havarijním stavu stavebních konstrukcí domu Hlinky 110/40. Dotčené dokumenty žalobci předkládali vždy pouze příslušnému stavebnímu úřadu Městského úřadu Brno – střed za účelem zpětné legalizace bez vědomí Ministerstva kultury prováděných nelegálních demoličních stavebních zásahů. Tyto dokumenty si Ministerstvo kultury zajistilo, zařadilo do spisu a argumentačně vypořádalo z vlastního zájmu, respektive z důvodu vyváženosti posuzování, teprve následně prostřednictvím pracovníků úseku památkové péče Magistrátu města Brna (příslušný stavební úřad s Ministerstvem kultury prakticky nekomunikoval a při opakovaných dotazech a urgencích ministerstva existenci probíhajících nelegálních prací bagatelizoval). Žalovaný dále popsal dle jeho přesvědčení destrukční aktivity, které prováděli žalobci na souboru, jež měl být památkově chráněn.
18. Ve svém vyjádření k žalobě žalovaný též zpochybňuje některá vyjádření žalobců v podaném rozkladu proti prvoinstančnímu rozhodnutí a zdůrazňuje, že žalobci (účastníci řízení) se v rámci nahlížení do spisu seznámili se všemi shromážděnými podklady rozhodnutí a měli vždy možnost se k nim po celou dobu správního řízení vyjadřovat. Ministerstvo kultury v žádném případě nikdy nepořádalo ohledání na místě bez řádného uvědomění účastníků řízení.
19. Žalovaný dále uvádí, že v rámci napadeného prvoinstančního rozhodnutí bylo správním orgánem provedeno řádně odůvodněné vyhodnocení proporcionality mezi veřejným zájmem na ochraně kulturního dědictví a vlastnickými právy účastníků řízení. Z tohoto hlediska ve prospěch účastníka řízení nakonec nedošlo k prohlášení druhého, méně

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

hodnotného skleníku za kulturní památku (stavba tzv. dolního pultového skleníku bez č. p. na pozemku p. č. 684, k. ú. Staré Brno) a účastníkovi řízení bylo na s. 47 a 48 umožněno budoucí zrušení prohlášení památkově méně hodnotné části rozsáhlé zahrady. Vlastnická práva účastníka řízení byla ostatně zohledněna i v rámci druhoinstančního řízení ministra kultury, když byl z původně prohlašovaných pozemků vyjmut vlastníkem památkově zcela znehodnocený pozemek po nezákonně zbořené vile Hlinky 110/40.

20. Z výše uvedených důvodů považuje žalovaný žalobu za nedůvodnou a navrhuje její zamítnutí.

III.

Posouzení žaloby

21. Městský soud v Praze ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 soudního řádu správního), přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí. Jiné vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal.
22. Při jednání soudu dne 19. 6. 2024 setrvali účastníci na svých skutkových i právních stanoviscích.
23. Z obsahu správního spisu soud konstatoval zejména oznámení žalovaného ze dne 17. 12. 2020 o zahájení řízení o prohlášení kulturní památky.
24. Součástí spisu je zápis z ohledání na místě ze dne 12. 4. 2021, jehož se za žalobce účastnil jeho právní zástupce, přičemž bylo konstatováno, že byla zahájena demolice stavby, historizující skleník byl taktéž pobořen a též zmizely deponované architektonické články, objekt byl ovšem shledán prost statických poruch.
25. Dále spis obsahuje podklady předložené žalobci, tedy statické posouzení objektu domu ze dne 19. 3. 2021, vypracované Ing. L. K., a dále vyjádření znalce Ing. Josefa Cupala ze dne 25. 3. 2021; dva dokumenty se týkají stavebně-technického stavu věci a shodně podporují stanovisko žalobců, že budova je v natolik špatném stavu, že je nutné zahájit její demolici, přičemž není reálné uvažovat o její rekonstrukci.
26. Dále soud ze spisu shledal, že žalobce Horizon Consulting II s.r.o. podáním ze dne 4. 7. 2022 navrhl žalovanému zastavení řízení, jelikož stavba domu Hlinky 110/40 byla vzhledem k jejímu havarijnímu stavu dne 15. 4. 2022 odstraněna. K tomu doložil sdělení stavebního úřadu Úřadu městské části Brno – střed ze dne 18. 5. 2012, jenž potvrdil, že na pozemku parc.č. 682, k. ú. Staré Brno se nenachází stavba Hlinky 110/40.
27. Spis konečně obsahuje rozhodnutí Ministerstva kultury ze dne 11. 4. 2022, rozklad proti němu a odůvodnění tohoto rozkladu ze dne 25. 7. 2022 a napadené rozhodnutí ze dne 25. 11. 2022.
28. Soud o věci uvažil takto:
29. Žaloba je důvodná.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

30. Podle § 2 odst. 1 písm. a) zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči, ve znění pozdějších předpisů, „*Za kulturní památky podle tohoto zákona prohlašuje ministerstvo kultury České republiky (dále jen „ministerstvo kultury“) nemovité a movité věci, popřípadě jejich soubory, které jsou významnými doklady historického vývoje, životního způsobu a prostředí společnosti od nejstarších dob do současnosti, jako projevy tvůrčích schopností a práce člověka z nejrůznějších oborů lidské činnosti, pro jejich hodnoty revoluční, historické, umělecké, vědecké a technické.*“
31. Otázka vyhodnocení památkových hodnot, jež zasluhují památkovou ochranu a má se jim tak dostat uchování pro další generace (což je vlastním smyslem zákona o památkové péči), obecně spadá do správního uvážení, je jež leží v zásadě mimo rozsah přezkumné pravomoci správních soudů, nicméně výjimku představují situace, kdy došlo k překročení jeho mezí, nezohlednění některého ze zákonem předepsaných kritérií apod., jak ostatně již několikrát judikoval NSS, např. v rozhodnutí rozšířeného senátu ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 25/2002-42.
32. Soud tak nepochybně může přezkoumávat, zdali nedošlo při stanovování souboru movitých či nemovitých věcí, jež mají být památkově chráněny, k procesním pochybením, jež by zapříčinila vadnost rozhodnutí.
33. Mezi jednu ze základních zásad činnosti správních orgánů patří též zásada materiální pravdy, obsažená v § 3 správního řádu, jež znamená, že správní orgán postupuje tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.
34. Soud nedospěl k závěru, že správní orgán této zásadě dostál. Jak soud zjistil ze správního spisu a jak v souladu s tím namítají žalobci, celé prvoinstanční řízení se vedlo o celém původním souboru, jež byl prohlášen za památkově chráněný prvoinstančním rozhodnutím, tedy včetně neorenesančního domu, jež byl dominantní složkou celého souboru. Veškerá stanoviska a podklady, na jejichž základě došlo k prohlášení celého souboru za památku, předpokládaly existenci tohoto domu.
35. K tomu soud poukazuje na to, že v oznámení ze dne 17. 12. 2020 o zahájení řízení byl jeho předmět definován tak, že se jedná o „neorenesanční dům Hlinky 110/40, vše k. ú. Staré Brno, město Brno, okres Brno-město, Jihomoravský kraj, který se skládá z pozemku p. č. 682, k. ú. Staré Brno, jehož součástí je hlavní stavba č. p. 110 a dále zejména vysoká uliční zeď a přístupová schodiště, dále ze zahradního pozemku p. č. 683, k. ú. Staré Brno a dále ze zahradního pozemku p. č. 684, k. ú. Staré Brno, jehož součástí jsou zejména dvě stavby skleníků bez č.p.“
36. Předmět řízení byl tedy vymezen právě takto a je takto specifikován i v dalších úkonech žalovaného, například v zápisu o ohledání na místě ze dne 12. 4. 2021.
37. V rozhodnutí správního orgánu I. stupně pak bylo toto vymezení předmětu řízení zachováno. Rovněž závěry Ministerstva kultury ohledně nezbytnosti památkové ochrany jsou koncipovány tak, že tato ochrana náleží celému souboru neorenesančního domu Hlinky 110/40 s bezprostředně navazující parkovou zahradou, přecházející v samozásobitelskou užitkovou zahradu. Zde soud odkazuje na argumentaci správního orgánu I. stupně na stranách 52 až 54 jeho rozhodnutí.
38. Na tom, že posuzován byl celý soubor nemovitostí, nemění nic ani skutečnost, že Ministerstvo kultury konstatovalo památkový význam i samotné parkové zahrady – k tomu viz bod 3. na straně 54 odůvodnění jeho rozhodnutí. Jakkoliv mohou mít i

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

jednotlivé části souboru vlastnosti, jež by odůvodňovaly přiznání památkové ochrany, v projednávané věci se od počátku jednalo výslovně o soubor nemovitostí, nikoliv pouze o jeho jednotlivé komponenty.

39. Současně však nelze přehlédnout, že již v iniciálním návrhu Národního památkového ústavu ze dne 15. 12. 2020, tak jak je citován v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, je za dominantní prvek tohoto souboru považován právě neorenesanční dům – viz strany 3 až 5 rozhodnutí.
40. Za tohoto stavu věci má tak soud za to, že pokud žalovaný v napadeném rozhodnutí přiznal památkovou ochrany souboru „*parková zahrada bývalého neorenesančního domu Hlinky 110/40*“, *vše k. ú. Staré Brno, ulice Hlinky, město Brno, okres Brno-město, Jihomoravský kraj*“, a současně neprohlásil za kulturní památku „*pozemek p. č. 682, k. ú. Staré Brno, na němž se nacházela odstraněná neorenesanční stavba č. p. 110, s navazující odstraněnou vysokou uliční zdí s přiléhajícím venkovním přístupovým schodištěm do patra a dále odstraněný dlážděný prostor zadního dvora s navazujícím kamenným schodištěm do parkově upravené zahrady (vše uvedené zaniklo dne 15. 4. 2022), a dále stavbu tzv. dolního pultového skleníku bez č. p. na pozemku p. č. 684, k. ú. Staré Brno*“, došlo tím k podstatné změně předmětu řízení, a tedy napadené rozhodnutí bylo vydáno o jiné věci, než o které bylo vedeno řízení a o níž rozhodl správní orgán I. stupně.
41. Soud po zvážení této věci dospěl k závěru, že touto změnou předmětu řízení v průběhu řízení o rozkladu byli žalobci zkrácena na svých právech, což způsobuje nezákonnost napadeného rozhodnutí. První žalobní námitku tedy soud shledal důvodnou.
42. Pro úplnost soud konstatuje, že vzhledem k pravomoci orgánu rozhodujícímu o rozkladu podle ust. § 90 odst. 1 ve spojení s ust. § 152 odst. 5 správního řádu není vyloučeno, aby v průběhu řízení o odvolání (rozkladu) došlo k částečné změně či úpravě předmětu řízení. Přitom s ohledem na rozsah a obsah změny, resp. úprav, je třeba primárně zvážit možnost, aby odvolací orgán prvostupňové rozhodnutí zrušil a věc vrátil správnímu orgánu I. stupně k dalšímu řízení, případně aby po zrušení prvostupňového rozhodnutí řízení zastavil s tím, že vzhledem k míře změny předmětu řízení je nutno zahájit řízení zcela nové. Jen pokud bude změna předmětu řízení přiměřeně nevýznamná, bude z přihlédnutím k hledisku procesní ekonomie možné, aby odvolací orgán sám vydal konečné rozhodnutí. Podmínkou však bude, že o takové změně byli účastníci řízení vyrozuměni a že jim bylo umožněno se k ní a uplatnit případně připomínky a/nebo důkazní návrhy.
43. Pokud by odvolací orgán takto nepostupoval, způsobil by stav, že vydá rozhodnutí v jiné věci, než o které bylo vedeno řízení. Právě taková situace v projednávané věci nastala.
44. V návaznosti na tyto závěry soud vyhověl i druhé žalobní námitce, tedy že rozhodnutí je založeno na neaktuálně, a tedy nesprávně zjištěném stavu věci.
45. Jestliže soubor nemovitostí, o jejichž památkové ochraně bylo rozhodováno, byl v důsledku odstranění neorenesančního domu změněn, pak bylo nezbytné, aby si žalovaný objasnil, zda dosavadní skutková zjištění lze použít i pro další rozhodování, anebo zda vzhledem k neexistenci domu jakožto dominantního prvku souboru je nutno spis doplnit o aktualizované podklady.
46. Za podstatnou tu soud považuje skutečnost, že jak iniciální návrh Národního památkového ústavu, tak v rozhodnutí správního orgánu I. stupně citovaná vyjádření

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

orgánů státní památkové péče Krajského úřadu Jihomoravského kraje a Magistrátu města Brna, zřetelně akcentují památkovou hodnotu neorenesančního domu.

47. Byl-li tedy tento dům odstraněn, nejen že nemůže být předmětem řízení, ale podstatně to ovlivňuje i úvahy ohledně památkové ochrany přilehlého parku a zahrady, neboť ty v dosavadním průběhu řízení byly posuzovány jakožto objekty doplňkové právě k dominantnímu neorenesančnímu domu.
48. Dále se soud zabýval žalobní námitkou vůči tomu, že prvostupňové rozhodnutí konstatuje jako podklad pro rozhodnutí i prohlídku na místě samém, která měla proběhnout v lednu roku 2022, aniž by však byl žalobce k ní přizván a aniž by měl možnost se k jejím závěrům vyjádřit.
49. V odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně na straně 51 dole a 52 nahoře je k této věci na straně uvedeno toto:
„Dne 28. 1. 2022 měl správní orgán během návštěvy města Brna možnost opětovně shlédnout veřejně viditelné části exteriéru posuzovaného neorenesančního domu Hlinky 110/40 v k.ú. Staré Brno. Z provedené obhlídky z ulice Hlinky bylo patrné, že je předmět správního řízení, navzdory opakovaným urgencím ministerstva kultury a navzdory vydanému druhoinstančnímu příkazu Magistrátu města Brna, odboru územního a stavebního řízení, adresovanému již dne 28. 5. 2021 stavebnímu úřadu Úřadu městské části Brno – střed, nadále nezabezpečen před následky dešťů, mrazů a povětrnostních událostí. [...]“
50. Soud konstatuje, že žalovaný tedy skutečně dne 28. 1. 2022 provedl jakousi neformální obhlídku domu Hlinky 110/40, a to pouze pohledem z ulice, při níž však konstatoval pouze stav ohledně aktuálního nakládání s tímto domem, nezjišťoval však při tom žádné skutečnosti relevantní z hlediska přiznání památkové ochrany. Z dalšího textu rozhodnutí se ostatně nepodává nic o tom, že by jakákoliv skutečnost, zjištěná při této neformální obhlídce, byla podkladem pro prohlášení předmětného souboru nemovitostí kulturní památkou. Tuto námitku proto soud neshledal důvodnou.
51. Konečně se soud vypořádal s námitkou ohledně procesního pochybení žalovaného, který nesprávně vymezil okruh účastníků řízení, když mezi něm nezahrnul žalobce Bohumíra Šťastného, právního nástupce původního vlastníka Ing. Mejzlíka.
52. Z obsahu správního spisu je zřejmé, že řízení bylo původně zahájeno se třemi spoluvlastníky předmětného souboru nemovitostí, tedy společností Horizon Consulting II, s.r.o. Ing. T. M. a Ing. J. K. Tyto osoby pak také byly adresáty rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 11. 4. 2022.
53. Rozklad proti rozhodnutí Ministerstva kultury pak podala společnost Horizon Consulting II, s.r.o. a Ing. J. K., a tytéž osoby jsou pak uvedeny v doplnění tohoto rozkladu ze dne 25. 7. 2022.
54. Ve správním spise se nenachází žádná písemnost, z níž by vyplývalo, že žalobci vyrozuměli žalovaný správní orgán o tom, že v průběhu řízení došlo ke změně v osobě některého ze spoluvlastníků.
55. Zde soudu nezbyvá, než poukázat na ust. § 3 odst. 3 zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči, ve znění pozdějších předpisů, jež upravuje některé povinnosti vlastníka objektu, o němž se vede řízení o prohlášení za kulturní památku. Vlastník takového objektu „... je povinen od doručení vyrozumění podle odstavce 2 až do rozhodnutí ministerstva

kultury chránit svoji věc nebo stavbu před poškozením, zničením nebo odcizením a oznámit ministerstvu kultury každou zamýšlenou i uskutečněnou změnu jejího vlastnictví, správy nebo užívání.“

56. Není pochybnosti o tom, že původní, resp. nový spoluvlastník předmětného souboru nemovitostí byl povinen Ministerstvu kultury oznámit zamýšlenou, resp. uskutečněnou změnu vlastnictví. Jestliže původní spoluvlastník, ani jeho právní nástupce tuto změnu žalovanému neohlásili, nejen že nedodrželi zákon, ale jen obtížně mohou žalovanému vytýkat, že tuto změnu nezohlednil.
57. Tuto námitku proto soud neshledal důvodnou.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

58. Na základě shora uvedeného dospěl městský soud k závěru, že žaloba je v podstatné míře důvodná, a napadené rozhodnutí ze dne 25. 11. 2022, jakožto i jemu předcházející prvoinstanční rozhodnutí ze dne 11. 4. 2022 proto podle ust. § 78 odst. 1 a 3 soudního řádu správního zrušil a věc vrátil podle ust. § 78 odst. 4 soudního řádu správního žalovanému k dalšímu řízení.
59. V dalším řízení bude žalovaný vázán právním názorem městského soudu a vypořádá se zejména jak s otázkou podstatné změny předmětu řízení, tak s nutností aktualizovat podklady pro rozhodnutí.
60. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn podle ust. § 60 odst. 1 soudního řádu správního, když žalobci měli ve věci úspěch a jejich náklady řízení sestávají jednak ze zaplaceného soudního poplatku z podané žaloby ve výši 9000 Kč a z odměny advokátovi za čtyři úkony právní služby po 3100 Kč (převzetí věci, sepsání žaloby, kasační stížnost a účast u jednání), a ze související náhrady hotových výdajů po 300,- Kč podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), v platném znění, zvýšené o sazbu daně z přidané hodnoty. Podle ust. § 12 odst. 4 advokátního tarifu náleží advokátovi za každou takto zastupovanou osobu mimosmluvní odměna snížená o 20 %, tedy 13 164,80 Kč. třikrát. Celková náhrada tedy činí .advokát Náhradu v celkové výši 48 494,40 Kč je žalovaný povinen zaplatit žalobcům do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce Mgr. Hynka Mádl, advokáta.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 19. června 2024

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.